

Și cerurile cîntă

Și cerurile cîntă simfonia,
Și apele în valuri neîncetat,
În univers domnește armonia,
Căci Dumnezeu pe toate le-a creat.

Cor:

Munți înalți și întins,
Tot ce e-n necuprins,
Se închină și-I cîntă mereu.
Simfonii și coral, mările de cristal,
Toate spun: Slavă Lui Dumnezeu!

Pămîntul e considerat altarul,
Iar apa, jertfa pentru curățire.
Pădurile și florile sînt darul
'Naintea Lui de-o sfîntă mulțumire.

Cu toate cîntă marea simfonie,
Și stelele de pe a lor cărări,
Și vîntul, și morgana din pustie,
Și credincioșii Lui în adunări.

Căci tot ce vezi, și tot ce se-nrolează,
Și munți înalți, și cedrii cei stufoși,
Și oamenii cei răi, și ei lucrează
Spre binele acelor credincioși.

Căci și viața care-a fost sfîrșită
E doar o pauză într-o melodie,
Dar ea va fi din nou alcătuită,
Și va suna din nou în veșnicie.

Amin